

Irving, Dahl og tro- verdigheten

Ap 1/3-97

110812

Kulturdebatt

Jeg forholder meg til bøkene, ikke til David Irvings forargelige offentlige opptredener, skriver Hans Fredrik Dahl i sitt tilsvar til Per Egil Hegge.

Per Egil Hegge vil ha det til at jeg «ikke innser» David Irvings troverdighetsproblem (Aftenposten i går). Men jeg har talt og skrevet om det flere ganger siden 1990, da jeg første gang kommenterte Irvings revisjonisme, og sist februar i år, da jeg på et Blindern-seminar nettopp sa at Irving har et «problem med sin troverdighet» – jeg tror faktisk jeg sa et «alvorlig problem».

Jeg innser også – selvfølgelig – at en lang rekke mennesker i dag er svært opprørt over at jeg tar en slik mann i forsvar. Som Hegge helt riktig påpeker: Irving mener at jødene i Auschwitz omkom av sult og sykdom og ikke i gasskamre. Irving benekter i foredrag og intervjuer at gasskamre var den dominerende døds måte for de mellom en og fire millioner jøder som han anslår nazismen må svare for.

Overveldende

Det er klart at denne mening må føles opprørende, og at følelsen overføres på meg. Jeg kan forsikre leserne at jeg forstår alt dette meget godt. Trykket er faktisk overveldende i disse dager. Jeg har naturlig nok kommet til å tvile på mange ting, og særlig på meg selv.

Spørsmålet er imidlertid hva slags troverdighetsproblem det dreier seg om. Og da må jeg få minne om at utgangspunktet her er Irvings bøker. I bøkene står ikke den meningen Hegge refererer. Den siste boken, Goebbels-biografien, kan nok diskuteres i så måte, ettersom Auschwitz omtales som en leir med forferdelig høy dødelighet, uten at gasskamre nevnes. Om Goebbels' onde vilje reises likevel ingen tvil. Den som heretter vil uttale seg om antisemittismen under NSDAPs ledelse, må forholde seg til den inngående dokumentasjonen Irving gir av Goebbels' fanatiske og uhyggelige jødehat.

Men Irving skriver ikke bare bøker. Han holder foredrag, opptre på pressekonferanser. Ofte har han noe nytt å fare med – et nytt standpunkt, et nytt dokument. I 1989 bekjente han seg overraskende til den tro at gasskamre ikke fantes, på grunn av en angivelig ekspertrapport om Auschwitz. I 1992 slo han kontra: Etter å ha fått tak i Eichmanns opptegnelser, var han begynt å tvile likevel. Rett etterpå: nei, slett ikke. Og så videre.

Så mye nytt har det vært de siste årene, at det å følge med i hva mannen til enhver tid mener og sier, er blitt et studium i seg selv.

Jeg deltar ikke i dette studium. Jeg forholder meg til bøkene. Det er nemlig bare i bøker at en tilfredsstillende historisk dokumentasjon kan gis, med fotnoter, referanser og drøftelser. Alt det jeg leser om Irving i aviser og blad, tar jeg til meg som avisleser. Jeg har sluttet å bli følelsesmessig opphisset av det, kanskje fordi jeg er blitt sløvet gjennom årene, men innser at for andre kan dette være annerledes.

Det forekommer meg da at den vanskelige troverdighetssituasjonen jeg har kommet i, mye skyldes at nesten alle andre forholder seg til Irvings forargelige offentlige opptredener. Denne mannen fornekter gasskamrene! Kan man tro på ham da? Selv sier jeg: Denne mannen skriver interessante bøker. Kan man stole på hans mange offentlige kast og opptredener da?

Grunnen til at jeg forholder meg til bøkene, er at jeg som historiker med nazismens propaganda som emne, har arbeidet med dem og hatt nytte av dem. For meg overskygger bøkene verdi talerens rundkast. Og bøkene ligger der, i sin opprinnelige form. Hvis Irving selv reviderer dem, og stryker visse ord og passasjer i tidligere verk, oppstår nye bøker, som jeg da må ta stilling til. Jeg har ingen forutinntatt mening.

Gruer

Jeg innser at dette er et særstandpunkt, som nesten ikke deles av noen. Også en lang rekke av mine kolleger, som neppe har arbeidet med Irvings bøker, uttaler seg helt avvisende. Sterke følelser er i sving. Jeg gruer til den dag Irving står opp og gjør et nytt rundkast, eller kommer med en ny beaktelse. Folk vil kanskje etterlese hva jeg selv har skrevet, for å lete etter svin på skogen. Heggens eget bidrag i så måte er rent godmodig mot hva som kan komme. Jeg mottar alt nå brev fra akademikere som ber meg trekke meg fra min stilling på universitetet.

Jeg forstår alt dette. Jeg hadde selvfølgelig ikke forutsett det, i alle fall ikke i denne skala, da jeg i sin tid roste Irving for det jeg mente og mener er hans positive innsats: at han øver inngående og oppfinnsom kritikk av nasjonalsosialismens etterlatte kildemateriale.

Hvis dette krenker noen, er jeg oppriktig lei meg. At det forarger mange, får jeg ta med stor sinnsro.

HANS FREDRIK DAHL